

Pest. Martius 22<sup>ké.</sup> 1853.

K 513 / 778.

Édes Anyabácsi!

Azok az úgylátások semmi képen sem akarja hogy, nemes kőrös  
várossát meglátgassuk, mert, ám kar megint igen  
köptem a márkán, nem lesz a hívóvétel kőrösben,  
hisz, bár sem semmi, mintán édes apám ki mult  
szerdán jött fel, az ünnepeket itt tölti, és miőt  
természetesen el nem hagyhatjuk. Így tehát  
kőrös piunkostkor lát, ha lát, de én felszólítom A.,  
anyabácsit Pest nevében, mint karácsonkor is téves,  
hogy, most, mintán kedves neje felgyógyulván, ki-  
jár, sem marad, jöjjön be mint tavaly, egyik este  
beben Toldyt hozva, a máxikban pedig, a Szépiro,  
dalmi lapoknak skámara holmi vöröi dalmot, mely  
lapokat halgatása igen aggasztja.

Azon kívül hozhat egy kis meleget is a  
kalapja alatt, mintán a miénket a tegnapi  
rottenetes hófenyetez, hegyetlenül elfogyaszt,  
tölti



tottá.

Engedelmet kérek pedig, most utólagosan arany,  
Hó úres levelemért melyben éppen semmiről sem tudok,  
tam, no de a hon dolgokat megírta Kovácsbácsi.  
Most végre pedig tanítot ragadva

maradok

Szerető tanítványa

Tiska Domokos

33. (87.)

Írtam, mindig írtam . . . . .

Írtam, mindig írtam, s most nem tudok írni,  
Kiejtő tollát reszkető kezem.

Haborgó keblemmel alig tudok bírni. . . . .  
Mit eddig csak írtam, azt már értem.

És eddig mit írtam? . . . . .  
Félig hitt sejtetést  
És ifjú szívnek, mely mint ifjú lány  
Sürgönyös magát is. Most forró érzelmet  
Nem szégyentli már, sőt büszkén rá talán.

Mi volt a mit írtam? . . . . .  
Napnak előképe  
Halványul rege, költés fellegén, Most



Most a láthatárra a nap maga lepe,  
 Ragyogó nap, a forró szekerem.  
 Mi volt a mit istom?.. tébolygó lidércem  
 Mely telkem esaltta kétes útakon.  
 Most a lelekben, mint a szent hindu bérén  
 Jöök túráig, és el nem oltatnom.  
 Mint a sötét Péber, burgon hajtok terdet  
 E tűrt imádom mely szemed tüze,  
 Emint Péber hönjät úgy szeretlek téged  
 Bár mintót a sors engem számúre.

128.

Harudik az -

Harudik az ki art mondja  
 Apámra károm nem volt gonéja  
 Iskolába nem járattott  
 Lopatta velem a napot  
 Mindenét én róm hagyta,  
 A darócra, bocs kór talpa,  
 A pipája - az engem lett.  
 Neki sem volt több szegényed  
 Ha nem küldött fel lecsabere  
 Rektos usam deregere,  
 Járattott jó iskolába,  
 Elet nyomonvívásába.  
 Volt is nekem mit telgorné,  
 Embertől, lovát lopni.  
 Babám piros kendőjére  
 Sok kisidőnakh, fecsent vere.  
 Most híres emberre tetted  
 Lódombomra fatülttetted,  
 Hegy a' fa, a kaszafá,  
 En vagyok a' virág rajta.

mult





Tekintetes Arany Sándor úrnak  
m. irodalom tanárának

N. Kőrös